

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa 1844/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być oparte na ocenie, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), w związku z wydaniem zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 60 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 395 § 1 i 2 k.c. na skutek błędnej wykładni oświadczenia woli wykonawcy robót budowlanych z 8 listopada 2011 r. oraz umowy z 10 stycznia 2011 r., w szczególności klauzul przewidujących umowne prawo odstąpienia od niej.

Odnosząc się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, stwierdzić należy, że skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga pozwanego była uzasadniona w sposób oczywisty. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, BSN 2003, nr 5, poz. 8). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniono tego rodzaju wadliwości zaskarżonego orzeczenia ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji. Bez żadnej wątpliwości Sąd ten był władny poczynić dodatkowe ustalenia faktyczne na podstawie tego materiału dowodowego, który zebrał w sprawie Sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji odtworzył okoliczności, w jakich zostało złożone przez wykonawcę oświadczenie z 8 listopada 2011 r. oraz zachowanie się stron w okresie poprzedzającym złożenie tego oświadczenia i później. O zasadach obowiązujących przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli Sąd Najwyższy szczegółowo wypowiedział się m.in. w uchwale składu siedmiu sędziów z 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95 (OSNC 1995, nr 12, poz. 168), w wyrokach z 17 lutego 1998 r., I PKN 532/97 (OSNAPIUS 1999, nr 3, poz. 81), z 8 października 2004 r., V CK 670/03 (OSNC 2005, nr 9, poz. 162),

a poglądy wyrażone w uzasadnieniu tych orzeczeń pozostają aktualne. Zgodnie z art. 65 § 1 k.c., oprócz kontekstu językowego, przy interpretacji oświadczenia woli powinno się brać pod uwagę także okoliczności jego złożenia, czyli tzw. kontekst sytuacyjny, na który składają się w szczególności dotychczasowe doświadczenia stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 1975 r., III CRN 160/75, OSPIKA 1977, nr 1, poz. 6), ich status, przebieg negocjacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 września 1998 r., I CKN 815/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 38). Niezależnie od tego z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem; dotyczy to zresztą wszelkich oświadczeń woli składanych innej osobie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 11 września 1997 r., III CZP 39/97, OSNC 1997, nr 12, poz. 191).

Skarżący nie przytoczył argumentów, z których by wynikało, że Sąd drugiej instancji w oczywisty sposób naruszył powyższe reguły wykładni oświadczeń woli. Wbrew zarzutom skarżącego, z motywów zaskarżonego wyroku nie wynika, żeby Sąd drugiej instancji w art. 491 § 1 i art. 492 k.c. upatrywał podstawy oświadczenia o odstąpieniu od umowy, którego skuteczność zakwestionował.

Dodać też trzeba, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Tego rodzaju związku między zarzucanym naruszeniem prawa materialnego a treścią orzeczenia zapadłego w sprawie skarżący nie wykazał.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., oraz - co do kosztów postępowania - art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 i § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

